

ПРИСЖДАТА НА ЛЪВА

Веднажъ лисицата и кучето отишли да се поклонятъ на лъва. Тамъ заварили овцетѣ да разказватъ на царя на животнитѣ за своето нещастие и за кръвожадността на вълцитѣ. Всичко тѣ описвали съ такива трогателни думи, че кучето забравило, че се намира предъ царь и започнало силно да негодува противъ вълцитѣ.

— Чакай, приятелю! — обадила се лисицата. — Какво си се развикалъ? Ти забравяшъ, че се намирашъ предъ царя на животнитѣ, който едни-

чкъкъ има право да сжди.

— Остави го да се възмущава, — казалъ лъвътъ. — Това негодувание му прави честъ. И запомнете моята повеля: Отъ сега нататъкъ, кучето ще бжде закрилникъ на смиренитѣ овце.

А ти, Лисо, се махни отъ очитѣ ми! Защото, който може равнодушно да слуша злодеянията, той самъ е злодей, или е готовъ да стане такъвъ.

СТЪЛБАТА

Една стълба стояла изправена на стената. Всички стжпала били равни, но горнитѣ се гордѣли предъ долнитѣ.

Не минало много, дошли работ-

ници, взели стълбата и отишли та я изправили задъ кжщата.

Но този пжтъ тѣ я сложили обратно и горнитѣ стжпала станали — долни.